

ΩΡΩΜΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοσόν αριθμούμεν χρόνον
μέσα σ'την κλεινήν γήν των Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα και χίλια κι' ένιακόσα,
έλο γιά τήν Ανάρθωσι θά περνοδίν' ή γλώσσα.

Δευτέρκι του Γενάρη κι' είκοστή,
όργωνεται μας ήλθον Ξακουστοί.

Χίλια πενήντα πέντε κι' έκτό,
χιονιας και ξεροβόρι δυνατό.

Ο «Ρωμηός», έπισταιμένως τήν κατάστασιν ιδών,
στης Πηγής της Ζωοδόχου μένει παλιν τήν οδόν,
μόνο π'ήγε παραπάνω, αυξων πηνητσαοκτώ,
σνορευει μ' άλλα σπήτρα και μ' όρίζοντ' άνοικτώ.

Μελούν κι' οι λεμαδβοροι γιά του Βορρά τήν κέρη.

- Α. — Σάν τά χιόνια, Περικλέτο...
- Π. — Σάν τά χιόνια, Φασουλή.
- Α. — Σάν τά χιόνια και τό κράτος...
- Π. — Σάν τά χιόνια κι' ή Βουλή.

Φ. — Είδες του Βορρά τήν κέρη,
Περικλέτο στοκορίσι;
Ναι, τήν είδα νά καθίση
και σ'της Αθηνάς τό δόρυ.

Χιονισμένος κάθε λόφος
κι' ό Ξανθός ό μουσιτρόφος.
Χιονισμέν' οι Παρθενώνες,
χιονισμέναις ή κλώνιας.

Κύττα μέρη θορασμένα...
όλα τώρα χιονισμενα
τά κυττάω σ'την άράδα,
και τρυφά μέσ' στην άσπραδα.

• Όλους μας άσπρίζει χιόνι,
κι' από τοτο ξεφρονέει
νέξ δάφνη και μυροσίνη.

Βλέπω χιόνια και σ'τόν Πάρνη,
και σάν γύφτικο σκεπάρη
καμαρόν' ή Ρωμιοσύνη.

Χιόνια πέρα σ'την Πεντέλη,
χιόνια και σ'τόν Τμητό,
χιόνια σ' όλους τους έν τέλει,
και σέ Στόλο και Στρατό.

Ρωμοσύνη βγαίνει τώρα
χιονισμένη, λευκοσφάρα,
και σ'τό κάλλος της τρυφά.

• Η χιών τήν κατακλύζει
κι' όλο σπέψις στροβιλίζει,
σ'τό μεγάλο της σάν νιρά.

Φ. — Τί χαρά μας, Περικλέτο,
πού μέσ' σ'τ' Έλλα τά καλά
έπεσε και χιόν' φέτο...
γέλα π'όσα, τραλαλά.

• Άπ'έδω κι' έκει χιονίζει,
και καθένας, πούχει γνώσις,
τό μεγάλο του βασανίζει,
μέ τας νέξς άνορθώσις.

Χιόνια μέσα σέ πλατείαις, σέ δρομίσκους, σέ γωνιαίς...
πάμε σ'τη Βουλή ήρε πέρας,
νά πετάξουμε χιονιαίς
μέσα σ'τους διπλους πατέρας.

Σάν τά χιόνια τά τεσπερά
της μουφλούας τά τρανά.

σάν τὰ χιόνια καὶ τὰ χέρια,
ποῦ βουτοῦνε σὲ λιανά.

Σάν τὰ χιόνια λέραις, βρώμαις,
σάν τὰ χιόνια σκέψεις, γνώμαις,
σάν τὰ χιόνια καὶ μουντζούραις,
ποῦ σκεπάζουν τόσας μούραις.

Σὺ, κλωκάρῃ μητέρα,
τρύφα' στοῦ Πορρᾶ τὴν κόρη,
καὶ χιόνος λευκότερα
πρὸς Ἀνόρθωσιν προχάφει.

Ἄσπρα βάλε γὰρ καλὸ σου,
κι' ἀσπροφόρα σ' ὄλους δεῖχνε
κάτασπρο τὸ κούτελό σου...
χιόνια δέχου, χιόνια ρίχνε.

Τρέξ' ἔδω καὶ τρέξ' ἔκει,
καὶ χαιρέτιζε λευκὴ
τὰ βουνά σου τ' ἀσημένια.

Κι' ἔχε ἡγήγορον τὸν νοῦ
μὴ φανῆς κολοκυθίνα
ἐπὶ τὴν πῆτα τοῦ Σπανοῦ.

Τί χαρὰ μεκ, Περικλέτο,
ποῦπες καὶ χιόνι φέτο.
Κύττα τὸν Λυκαθητό...
τὸ π' ἐρίμενες κι' αὐτό;

Περικλέτο μου γορούλλα,
μὲς στὴν τόση τὴν μαυρίλα
περίμενες ἀσπρίλα;

Καιρὸς πάλι νὰ γελᾷς
καὶ νὰ τραγουδῆς πολλὰς
εὐτυχίας ἀνεπίστους
μὲ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀρίστους.

Χιόνι σ' τῆς Βουλῆς τὴν στέγη
ρίγη ψύχους προκαλεῖ,
κι' ὄμως πῶθ τὴν καταφλέγει,
κι' ὄμως πῦρ τὴν πυρπολεῖ.

Τοῦτο, μούρη περγελάστρα,
δίνει φλόγα, δίνει σφρίγος,
τοῦτο τ' ἔχει καὶ θεριάστρα
μὲς σ' τῆς παγωνιάς τὸ ρίγος.

Τοῦτο σήμερα τῆς δίνει
μία ζέστη περισσὴ,
κι' ἔτσι γίνεται καμίνι
καὶ σάν βάτος Μωυσῆ.

Πῦρ φωτίζει, ἱερόν,
πῦρ πυρίνω ἡμερῶν,
ἀνορθώσεως μελλούσης.

Πῦρ, ὅπου γεννᾷ Τιτάνας,
πῦρ, ποῦ σὺβρεχεται πιαίνων
ἐμπνευσμένους ν' ἀνακρούσης.

Πῦρ, ποῦ ξεστραβώνει πλῆθος
πολιτείας φουσκωμένης
μὲ ἠπτορικὴ παχιά.

Κι' ἐξεγείρει κάθε στήθος
ὄπως καὶ τῆς Τεμένης
τὸν Ἰμάμη τὸν Γιαχιά.

Πῦρ ζωῆς, χυμῶν πλουσίων,
πῦρ διπλῶν πληρεξουσίων,
καὶ σὺ διέπωντας τῆς φλόγας, τῆς ἀκαλαμπαῖς, τῆς ζέσταις,
λές: Χριστέ καὶ Παναγιά,
δοηθεε, πυροσβέσταις,
νὰ μὴν πιάση πυρκαγιά.

Ἐνα τέτοιο πῦρ, ποῦ λήνει
κάθε πάγο, κάθε χιόνι,
τέτοιο πῦρ δὲν τὸ ξανάδα
ἔως τώρα στὴν Ἑλλάδα,
τὴν πυρίκαυστον κοιλάδα.

Μέγας τῆς Διπλῆς ἀγὼν μ' ἐξελέγησις ἐκλογῶν.

Π. — Μὲς ἀπὸ τὸ σπῆτι θγαίνω
καὶ στὰ τμήματα πηγαίνω
τῆς Διπλῆς Βουλῆς ριγῶν,
γὰρ νὰ δῶ καμπόσας μούραις,
γὰρ ν' ἀκούσω καὶ μουρούρας
κι' ἐξελέγησις ἐκλογῶν.

Καμμία μελανὴ κηλὴ
τὰς ἐκλογὰς δὲν στίχει,
καὶ τὴν ἀσπράδα τῆς Βουλῆς
ποσὸς δὲν στιγματίζει.

Ἵλοι τῶν ἀσπροπρόσωποι χωρὶς μουντζούρας στίγματα
κηρύττουν Συνταγματικῶν μεταβολῶν κηρύγματα,
Ἄσπροπρόσωπους ὄλους τῶν τοὺς ἐπέω καὶ χιονάτους
μόνον μὲ τὴν Ἀνόρθωσιν τυρβάζοντας τοῦ κράτους.

Τῆς Ἄρτας ἐκλογὴ φαιδρότητος πηγῆ.

Γιὰ τὴν Ἄρτα μόνον εἶδα νὰ γενῆ στὸ τμήμα φούρια,
νὰ σηκώνεται γροθιά,
νὰ παστρεύονται κουμπούρα,
ν' ἀκονίζονται σπαθιά.

Καὶ παρ' ὀλίγον νάχουμε καινούριαις δυστυχίαις
καὶ δὴ μὴ μονομαχίαις,
καὶ παρ' ὀλίγον νάβγαινε μὲ τὸ σπαθὶ κι' ὁ Σίμος,
καὶ τώρα νὰ τὸν ἔβλεπαι μαχόμενον ἀλίμω.

Θέλουε νὰ ποῦνε τάχα, Φασουλῆ μου κακομοίρη,
πὺς πουλάκια κελαϊδοῦσαν εἰς τῆς Ἄρτας τὸ γεφύρι
ὅτι τάχατε καμπόσοι ψυροφόροι φουκαράδες
τοῦ κίριου Καρκαπάνου μοιρασθήσανε παράδες.

Κι' ἀκουσθήκαν χωρατὰ γὰρ τὸν πλούσιον ποικίλα,
ποῦ δὲν εἶχανε νισάφι,
καὶ τὸν ἔκαναν γκαμῆλα
φορτωμένη μὲ χρυσάφι.

Ὁ δὲ Σίμος τῆς Πατρίδος ἐκτυποῦσε τοιμητέλι
στὸ μεγάλο τὸ λελέκι,
καὶ γελῶντας τραγουδοῦσε: χάρεε, κυρὰ Σουσοῦ,
καὶ γκαμῆλα τοῦ χρυσοῦ.